

Vinko Möderndorfer

Deset pesmi

november december

za uršo

snemamo jih v novembrih v decembrih
kot sive plašče z obešalnikov polnih tablet
punce stisnjene v kot brez ljubimcev so
vodoravne in zapuščene bele bele kože

november je neizprosen kot britev kot škarje
tudi kadar je luna kadar se sonce pretvarja
je december lažniv in spominja na ljudi
takrat se spodmakne stol trebuh zatrepeče

jetra zacvetijo in dolgi požirki so grenki
takrat voščene punce sanjajo o dolgem spancu
sloki fantje pa se spogledujejo s kačasto vrvjo

november je potopljen v gosto in december
se sveti v lučicah in blešči do možganov
laž laž laž kričijo obešenci v praznih sobah

hočeš vedeti

hočeš vedeti kaj počnem ko te ni
jem jabolka do koščic včasih pogoltnem
seme odpiram knjige dotikam se sten
kot slepec buljim v oblake pred hišo

hočeš vedeti kaj počnem ko te ni
obrnem si drobovje navzven včasih
dolgo ližem kri da bi prišel do vrat
skozi katere boš nenadoma vstopila

hočeš vedeti kaj božam kaj vonjam
kam polagam roke na katero mesto
kako iz sebe iztisnem snežni vihar

kako se mi meša ob tvojem imenu
to hočeš vedeti prasica ko te ni
kako te bom umrl ko se boš vrnila

Ljubljena

krhko

krhko kot skrhamo rezilo
v tvoji vlažni notranjosti
krhko steklo v sluznici
razsute črepinje pod popkom

razbitine razstavljene
krhki krlji evinih jabolk
cela košara jih je v naročju
ko te krhko ranjevam

vredna si tega krhkega
razmerja ko kosmato roko
na raznožju krhko stlačim vate

do členkov da stokneš
krhko kot odkrhnjen zob
rožnato

ko te odgriznem

hočem te

hočem te sesati kot palec
ovohavati kot nevihto
hočem te skladati kot s kamnom
goreti kot obzorje

kot mehák les kot mah kot lubje
dišati kot otrok na tvojem trebuhu
po mleku po koži po dežju
hočem te na drobno hočem te na veliko

hočem te kot sol hočem te na belo
božati kot bežanje kot boječe
hočem se iskriti v ustih kot poljub

kot potok te žuboreti hočem
te z rokami razlistati kot oblake
hočem te po celem pobrizgati

kot s semenom

z jezikom te iščem

z jezikom te iščem gladki slepec
se po trebuhu zvijam po kamnih za tabo
na drevo se pripenjam ker verjamem
da boš šla mimo in bom padel nate

kot zrel sadež kot klop na tvoj bel trebuh
s poljubi odpoljubljam sladke sledi stopal
ližem tvojo sled in voham kaplje ki kápajo
iz tebe kot pohotna kri nekega poletja

tako dolgo bi te lizal da bi postala gladek kamen
hrana za bele kače tako dolgo bi poljubljal
tvoje stopinje da bi se spremenile v razkorak

zlezal bi z jezikom naprej in navznoter v tvoj
trebuh in se tam zvil v gnezdo mladih kačonov
ustavil bi pršenje krvi s svojo neskončno žalostjo

srh

trepet sveče se sliši kot šuštenje krila
metuljčice ki poskuša vzleteti v mraku
ko se jezik dotakne drobnega polžka
popka ki zleze na plan da plane vate

nisem resnica nisem laž sem prestrašen
pred obličjem temine ki vznemirja in ježi
kožo pred ježo po neznani planjavi
in preden se zasadim pomislim na seme

tišči me temačen čas negotovosti
neznanka vešče pleše kot bela veščica in
spêče trepetajoči plamen ko se ga dotakneš

kipi pred mano ko dirjam nekajkrat
čezte in preko in ko zadiram svoj premec
strah napolni telo do temena in brizgne

vsak prihod je vedno samo odhod

vsak prihod je vedno samo odhod
in trkanje na vrata samo zapiranje vrat
preden vstopiš se venomer že poslavljaš
ko poljubiš v resnici ugrizneš v ustnice

vsako življenje je vedno samo dvom
prepišna snov iz katere nastaja prah
malo bomo še polegli po predmetih
preden se popolnoma pretopimo

vsak odhod je samo upanje na prihod
obupna želja da je na nebu kljub vsemu oko
in da se orosi ko pod sabo opazuje dvom

vse hkrati je samo oboje pravijo modreci
jaz in ti pa se neprestano samo sprašujeva
ko si kot ugrize deliva poljube vedno znova

upava

da je bolečina samo privid

med enim in drugim poljubom

med enim in drugim poljubom nastane svet
če je poljub pravi
med enim in drugim objemom zacveti vrt
če je objem pravi

med eno in drugo besedo zraste hiša
če je beseda prava
med enim in drugim korakom se obrne planet
če je korak pravi

med eno in drugo nočjo se zgodijo zvezde
če je noč prava
med enim in drugim trenutkom zagori ogenj

če je trenutek pravi
med eno in drugo in med enim in drugim
če je prava če je pravi

mine življenje

odsotnost

vedno več jih je ki jih sploh ni več
vedno več je praznih lupin na obali
nebo ima luknje in nas spominja
da smo tu in tam in sami vsepovsod

krzno ne greje več koža se ne ježi
groza je prisotna in strah je prijatelj
vedno več je kosti ki so belo votle
in piščali nemo piskajo v črvivo veselje

zadnjič sem pomislil nate ki te ni več
oglasilo se je morje in zašumelo spomin
je zagorel še predno se je orôsil kot oko

čakalnica je svet je nekdo mežiknil
zasmejaj sem se ko je misel izletela
lastovica poletela med njih ki jih je več

ker jih ni več

čez reko čez reko

čez reko čez reko na drugo stran
čez kamenje čez kamenje čez nebo
vrzi čez ramo nazaj jezo kot grivo
zahrzaj čez svet čez svet stopi naprej

brez strahu brez groze s pogumom
v roki v koraku čez reko čez reko
sklati oblake razsuj mesečino vse
kar je sivo poskušaj zlit v rdečino

čez svet čez svet naravnost v oči
brez zadreg brez zadrug spusti svoj glas
čez čas čez čas ki tuli kot pes pretepen

in ožgan z lažmi in zlomljen z utežmi
in prevaran od ran zakopan kot deseti brat
v lastni deželi čez reko čez reko naravnost

v oko